

PROLOG

Hodiny odbijejí půlnoc, před Calais stojí na vedlejší koleji vlak a vyčkává pod tichou oblohou. Na ní se třpytí měsíc a zalévá vlak stříbrnou září. Vagony jsou prázdné, ale uličkami se prochází tam a zpět stíny cestujících, zanechávají na marketerii otisky prstů a v nehybném vzduchu se mísí jejich vůně. Tichý zvuk piana se vytrácí do sametově černé noci a nese se mezi šepotem a sliby. Odehrálo se zde tisíce příběhů, o lásce a naději, o vášni a zlomených srdcích, o usmířování a odloučení.

Je zde jedenáct lůžkových vozů, tři jídelní a bar. Za několik málo hodin se tichý vlak probudí k životu, připravený vydat se na cestu. Naleštěný do posledního detailu. Příbory a sklo se budou lesknout. Nezůstane ani smůtko prachu, ani jediná mastná skvrna. Uniformy budou nažehlené a knoflíky na nich budou zářit. Počítá se s každým přáním, potřebou a vrtochem, když se zásoby nakládají na palubu, od malých kostiček smetanového másla až po lahve nejlepšího šampaňského.

Nakonec se personál seřadí před vlakvedoucím v dokonale čistých uniformách, připraven k poslední kontrole, a pak už se vlak vydá do stanice.

Na nástupišti se vyčkávající cestující lehce chvějí. Kdoví, jestli je to chladným vzduchem, nebo tím, že se nemůžou dočkat, až nastoupí do nejslavnějšího vlaku na světě. Ať už je to tak či onak, jejich příběhy právě začínají.

Tady! Tady je. Poprvé spatříme Orient expres, jak vznešeně vjíždí do stanice. Když k němu přednosta stanice vykročí, ve skleněných

tabulkách oken se odráží slunce. Jakmile vlak začne brzdit, zastaví se a vrní, je oslnivý, pyšný, a přesto působí přívětivě. Kdo by dokázal takovému pozvání odolát?

Pojďte. Vezměte si své věci. Šálu si uvažte pevněji kolem krku, natáhněte si rukavice a nasad'te klobouk a nabídněte rámě své drahé polovičky.

Pospěšte si, vaše místa už na vás čekají...

NEBUĎTE NA OCET

Božská seznámení pod naší taktovkou již více než dvacet let

Zaregistrujte se na našich webových stránkách a vyhrajte cestu snů

Ztrácíte naději, že někdy potkáte svou spřízněnou duši? Jste přesvědčeni, že toho pravého nikdy nenajdete? Máte už plné zuby přátel, kteří se vám snaží někoho dohodit, a bolí vás tváře, jak se snažíte celý večer usmívat, ačkoliv vás ta osoba k smrti nudí?

Jestli se v tom poznáváte, pak vám *Nebuďte na ocet* nabízí účast v soutěži o cestu snů s vaším ideálním protějškem. Stačí se jen zaregistrovat na našich webových stránkách, poslat nám svůj osobní dotazník a naši renomovaní seznamovací experti ho zpracují.

Všechny dotazníky jsou individuálně vyhodnocovány skupinou zkušených odborníků, kteří mají léta praxe a dokáží dát dohromady dokonalý pár. Nepoužíváme počítače, protože ty neumí číst mezi řádky a odhalit jiskru, která zažehne novou lásku.

Na základě vložených informací vybereme ideální dvojici, kterou pošleme na dokonalé rande naslepo: na cestu Orient expresem z Londýna do Benátek.

Legendární vlak vás vezme na výlet snů a vy se můžete těšit na úchvatné scenerie. Budete popíjet koktejly na baru, klavírní křídlo vám k tomu bude vyhrávat serenádu a pak si zajdete na luxusní večeři s vynikajícím vínem do jídelního vozu. Každý z vás bude mít své vlastní přepychové kupé a k dispozici vám bude stevard, který vám splní jakékoliv přání.

I kdybyste nevyhráli, vaše šance, že se vám splní sen a vy najdete svůj ideální protějšek, jsou vysoké. Od počátku naší existence jsme dali dohromady tisíce šťastných párů, zasloužili jsme se o stovky svateb a tucty dětí.

Na co čekáte? Jděte na naše stránky a vyplňte osobní dotazník. Možná se vydáte na cestu, která změní celý váš dosavadní život.

NEBUĎTE NA OCET

Osobní dotazník

EMMIE DIXONOVÁ

VĚK: 26

ZAMĚSTNÁNÍ: Kloboučnice

BYDLIŠTĚ: Londýn

OBLÍBENÝ CITÁT: Nejdůležitější je užívat si života, být šťastná, na ničem jiném nezáleží. (Audrey Hepburnová)

KDO BY MĚ HRÁL VE FILMU: Maggie Gyllenhaalová.

JÁ V 50 SLOVECH: Jsem velmi pracovitá, ale stejně intenzivně se dokážu i bavit. Ráda se hezky oblékám. Myslím si, že život je dobrodružství, a chci se pořád učit. Jsem holka z města, ale ráda utíkám do přírody. Věřím, že každý je svého štěstí strůjcem, a proto jsem se také rozhodla se této soutěže zúčastnit.

PÁR MÝCH OBLÍBENÝCH VĚCÍ: Pralinky s fialkovou náplní, ohňostroje, dobré vychování, pikniky, sněhuláci, Agatha Christie, táboráky, jahodové daiquiri, sobotní brunch, balení dárků.

MŮJ IDEÁLNÍ PARTNER V JEDNÉ VĚTĚ: Chci být s někým, kdo mě dokáže překvapit a rozesmát, kdo je milý a kdo se umí bavit.

NEBUĎTE NA OCET

Osobní dotazník

ARCHIE HARBINSON

VĚK: 28

ZAMĚSTNÁNÍ: Farmář

BYDLIŠTĚ: Costwolds

OBLÍBENÝ CITÁT: Kdo vypustil psy?

KDO BY MĚ HRÁL VE FILMU: Colin Firth.

JÁ V 50 SLOVECH: Mám hodně rád svou farmu, ale taky se mi líbí lákadla, která nabízí velkoměsto. Kdybych si měl vařit, umřu hladu. Jsem trochu otrhanec, ale myslím, že celkem k světu. Nejvíc ze všeho si vážím věrnosti. Na první pohled možná působím nesměle, ale rozhodně umím pořádně zapařit.

PÁR MÝCH OBLÍBENÝCH VĚCÍ: Procházky s mými dvěma border teriéry Sidem a Nancy, nedělní oběd v místní hospůdce, můj veterán Morgan, Billie Holliday, vánoční West End, východ slunce, první ranní šálek čaje, mojita, ponožky nahřáté na topení, tanec.

MŮJ IDEÁLNÍ PARTNER V JEDNÉ VĚTĚ: Hledám někoho, koho budu moct hýčkat, někoho, kdo mě rozesměje a v noci mě zahřeje (můj dům nemá ústřední topení).

PŘED CESTOU

JEDNA

Adele Russellové telefony nic moc neříkaly. Samozřejmě byly nutností. Nedílnou součástí každodenního života. Nedokázala si život bez telefonu představit, ale na rozdíl od svých přátel se u něj snažila trávit co nejméně času. Měla ráda oční kontakt a potřebovala číst řeč těla, hlavně pokud se jednalo o obchod. Po telefonu mohlo vzniknout tolik nedorozumění. Bylo těžší říct to, co jste opravdu chtěli sdělit, a mnoho mohlo zůstat nevyřčeno. A člověk si zřídkakdy dovolil luxus mlčení: nad každou odpověď uvažoval jen chvíli. Možná to byl pozůstatek z dob, kdy telefonování bylo drahé, kdy člověk zmiňoval jen nezbytně nutné informace, protože si byl vědom ceny hovoru?

Adele by raději dnes vše probrala tváří v tvář, ale neměla na vybranou. Už tak ten hovor odkládala dost dlouhou dobu. Adele nikdy neprokrastinovala, ale pohřbít minulost ji tenkrát stálo obrovské úsilí a moc se jí nechtělo probouzet ji znovu k životu. Když brala do ruky telefon, ujišťovala samu sebe, že to nedělá kvůli tomu, že by byla chamtivá, chtivá nebo lakotná. Jen chce, co jí po právu patří. A nechce to přeci pro sebe.

Imogen. Na chvíli se jí před očima objevila tvář její vnučky. Pocítila směs hrdosti, viny a obav. Říkala si, že kdyby nebylo Imogen, nechala by Pandořinu skříňku pevně pod zámkem. Nebo ne? Ještě jednou si připomněla, že má veškeré právo to udělat.

Prst se zářivě nalakovaným nehtem se chvíli vznášel nad první nulou, než ji stiskla. Ačkoliv jí bylo osmdesát čtyři, pečovala

o svůj vzhled a byla stále okouzlující. Poslouchala dlouhý vyzvá-
něcí tón hovoru do zahraničí. Čekala, až telefon někdo zvedne,
a mezitím vzpomínala, kolikrát mu před mnoha lety potají volala,
srdce jí bušilo, nos se jí plnil zatuchlým kouřem telefonní budky
a ona vhadzovala mince, když se začalo ozývat pípání...

„Haló?“ ozval se mladý ženský hlas anglicky. Sebejistě.

Adele si v hlavě prošla všechny možnosti: dcera, milenka, dru-
há manželka, uklízečka...? Špatné číslo?

„Můžu mluvit s Jackem Molloyem?“

„Jistě.“ Nezájem v hlase Adele utvrdil, že tam není žádný cito-
vý vztah. Takže to je nejspíš uklízečka. „Kdo volá, prosím?“

Tohle byla běžná otázka, nikoliv podezíravá.

„Řekněte mu, že volá Adele Russellová.“

„Bude vědět, oč se jedná?“ Opět šlo o běžnou otázku, nikoliv
o vyzvídání.

„Bude.“ Tím si byla jistá.

„Malý moment.“ Adele slyšela, jak žena pokládá sluchátko.
Kroky. Hlasy.

Potom Jackův hlas.

„Adele. Rád tě slyším. Už je to celá věčnost.“

Zdálo se, že ho její telefonát vůbec nepřekvapil. Mluvil suchým,
veselým, škádlivým tónem. Jako vždycky. Ale po těch letech už
nad ní neměl takovou moc jako kdysi.

Tenkrát si myslela, že je dospělá, přitom opak byl pravdou.
Každé její rozhodnutí bylo nezralé a sobecké, až do samého kon-
ce. Teprve tehdy se opravdu vydala na cestu k dospělosti, když
si uvědomila, že svět se netočí kolem Adele Russellové a jejich
potřeb.

„Čekala jsem, až bude vhodná příležitost,“ odpověděla.

„Viděl jsem Williamovo úmrtní oznámení. Je mi to líto.“

Tři řádky v novinách. Milovaný manžel, otec a dědeček. Žád-
né květiny. Raději pošlete dary jeho oblíbené charitě. Adele

natáhla ruku před obrazovku počítače a podívala se na svůj snubní a zasnubní prsten. Stále je nosila. Stále byla Williamovou manželkou.

„Nevolám ti ze zdvořilosti,“ řekla mu a snažila se o co nejoficiálnější tón. „Volám ti kvůli obrazu *Innamorata*.“

Chvilí bylo na druhé straně ticho, Jack danou informaci zpracovával.

„Samozřejmě,“ odpověděl. Mluvil zlehka, ale ona cítila, že ho její ráznost zaskočila. „Je tady. Staral jsem se o něj, jak nejlépe jsem mohl. Můžeš si ho vyzvednout, kdykoliv budeš chtít.“

Adele to téměř ranilo. Byla připravena se dohadovat.

„Dobře. Někoho tam pošlu.“

„Aha.“ V jeho hlase bylo znát opravdové zklamání. „Doufal jsem, že tě uvidím. Chtěl jsem tě alespoň pozvat na večeři. Líbilo by se ti tady. Giudecca...“

Zapomněl, že už jsem tam byla. To není možné. Určitě ne.

„Nepochybuju o tom. Ale já už bohužel letadlem nelétám.“ Poslední dobou toho na ni bylo moc. Čekání, nepohodlí, nevyhnutelná zpoždění. Za svůj život už toho viděla dost. Neměla potřebu vidět ještě víc.

„Pořád můžeš jet vlakem. Orient expresem... Pamatuješ?“

„Samozřejmě že ano.“ Mluvila ostřejším tónem, než zamýšlela. Viděla samu sebe, jak stojí na nástupišti Gare de l'Est v Paříži, chvěje se, na sobě má žluté lněné šaty sladěné s kabátem, který si den předtím koupila na ulici Rue du Faubourg. Nechvěla se zimou, ale očekáváním, úzkostí a pocitem viny.

Adele se stáhlo hrdlo. Vzpomínky byly tak hořkosladké. Neměla pro ně místo. Už tak se teď musela vypořádávat se spoustou emocí. Prodat dům Bridge House, kde se narodily a vyrostly její děti, prodat galerii, která jí patřila celý život, přemýšlet o své budoucnosti – a Imogenině: vše bylo velmi znepokojující. Nezbytné, ale znepokojující.

„Někoho tam asi tak za tři týdny pošlu,“ řekla mu. „Hodí se ti to?“

Chvilí neodpovídal. Adele si říkala, jestli Jack nakonec přeci jen nebude dělat problémy. Její nárok nebyl podložen žádnou dokumentací. Vše bylo jen na základě slibu.

„Benátky v dubnu, Adele. Byl bych skvělým hostitelem a dokonalým džentlmenem. Zvaž to.“

Pocítila známé motýly v břiše. Možná vůči němu není tak imunní, jak si myslela? Vždycky na ni takhle působil, kvůli němu měla touhu dělat věci, které by dělat neměla. V duchu už stála před jeho dveřmi, přemohla ji zvědavost.

Proč by se znovu chtěla vrhat do takového dobrodružství? Ve svém věku? Při té myšlence se zachvěla. Bylo rozhodně mnohem lepší nechat vše v minulosti. Jedině tak nad tím měla kontrolu.

„Ne, Jacku.“

Slyšela, jak si povzdechl.

„Víš sama nejlépe, co chceš. Ber to jako otevřenou pozvánku. Moc rád tě znovu uvidím.“

Adele se zadívala ven z okna na řeku. Měla silný proud, byla rozvodněná po březnových deštích, čerila se mezi dvěma břehy, proudila se samozřejmostí, kterou jí záviděla. Vstoupit do neznáma bylo riskantní. Ve svých letech dávala přednost jistotě.

„Děkuju, ale myslím, že raději... ne.“

Nastalo nepříjemné ticho, které Jack konečně prolomil.

„Předpokládám, že ti nemusím říkat, jakou má ten obraz nyní cenu?“

„O to mi nejde, Jacku.“

Smál se stále stejně.

„Je mi jedno, jestli jde o peníze. Je tvůj a ty s ním můžeš naložit, jak se ti zlíbí. Ačkoliv doufám, že ho prostě jen neprodáš tomu, kdo nabídne nejvíc.“